

Siinä hän vain seiso i edessäni. Tuntui kuin hän vasta hetki sitten olisi ollut kaukana horisontissa astumassa ulos taivaan ja maan rajasta. Hän oli astellut luokseni pitkin junarataa, mutta en edelleenkään ollut varma oliko edessäni todellakin jotain. Ehkä aurinko oli saanut minut näkemään harhoja. En uskaltanut ojentaa kättäni koskettaakseni häntä, sillä pelkäsin särkeväni hänet. Mieluummin vain seiso i ihailemassa häntä edes hetken. Hänellä oli yllään tummat vaatteet. Niissä taisi olla hieman paikkoja. Hänen kasvonsa olivat lian tahrinat ja parta ja hiukset olivat kasvaneet pitkiksi. Hänen silmissään oli silti jotain mielenkiintoista. Mistä minä tietäisin miltä enkelit näyttävät? Hänen silmänsä olivat nauliutuneet minuun aivan kuten minunkin silmäni olivat nauliutuneet häneen. En tiedä kauanko seisoimme siinä, mutta sitten, liian pian, hän liikahti. Hän kurkotti kaulaansa ja hänen rauhallinen olemuksensa muuttui. Vaistosin vaaran, vaikka en tiennyt mistä oli kyse. Pystyin näkemään sen miehen silmistä jo ennen kuin tunsin junaradan vavahtelun. Ja ennen kuin kuulin lähestyvän junan äänen. Tunsin miehen lämpimien sormien kietoutuvan ranteeni ympärille. Pian hän kiskaisi minut syrjään junaradalta juuri ennen kuin juna puuskutti ohitsemme. Vilkaisin junaa nopeasti ja onnistuin ymmärtämään, että jos olisin junassa saapuisin määränpäähäni hetkessä. Sillä ei enää ollut merkitystä, sillä en olisi ollut missään muualla mieluummin kuin tässä. Käsi miehen kädessä. Ainakin nyt tiesin hänen olevan todellinen. Mies siirsi katseensa uudelleen minuun ja silloin unohdin tyystin minne olin ollut matkalla. Mies oli kulkuri. Hänen kirkkaista viisaista silmistään pystyi huomaamaan sen, että hän oli nähnyt monia asioita. Vaikka kulkurilla ei varmastikaan ollut rahaa tai omaisuutta, hänellä oli kadehdittavan paljon kokemuksia. Kulkuri irrotti otteensa ranteestani ja vasta silloin tajusin, että hän oli pelastanut minut. Kohtaa, josta hän oli pitänyt kiinni, alkoi nyt paleltaa. Toivoin hänen tarttuvan käteeni uudestaan. Hän ei tehnyt niin. Ehkä se ei ollut hänestä sopivaa. Hän nyökkäsi minulle hymyillen. Hän ei tainnut keksiä mitään sanottavaa. Enkä keksinyt minäkään. Kulkuri taisi tehdä lähtöä, tajusin ja hätäännyin. Hän oli koskettanut kättäni vain hetken, mutta se lämpö oli kulkeutunut sydämeeni ja jäänyt sinne. En halunnut hänen lähtevän luotani. Jokin hänen silmissään viesti, ettei hänkään halunnut jättää minua taakseen. Silloin tein jotain, jota en ollut koskaan eläessäni tehnyt. Ojensin käteni ja tartuin hänen käteensä lujasti kuin pelkäisin hänen haihtuvan ilmaan. En edes tuntenut häntä. En ollut koskaan ennen tavannutkaan. Nyt oli ensimmäisten sanojen aika. Molemmat meistä tiesivät sen ja kuitenkin olimme hiljaa. Kumpikin odotti toisen sanovan jotain, mutta hiljaisuus ympärillämme ei ollut painavaa. Se oli rauhallista ja kaunista, aivan kuin taikaa. "Tuletko mukaani?" Kulkuri kysyi asiaa yhtään kummeksumatta. Nyökkäsin hitaasti. "Ethän edes tiedä minne olen matkalla." Hän naurahti, mutta hänen äänensä ei kuulostanut ivalliselta. Hymyilin. "Ei se haittaa." Kuiskasin ja nojasin hänen käsivarteensa. En todellakaan välittänyt mihin joutuisin, kunhan sain olla kulkurin rinnalla. Luotin häneen. Tiesin, että tutustuisimme vähitellen. Meillä ei ollut kiire. Olimmehan löytäneet sen mitä olimme etsineet ja nyt koko maailma oli avoinna edessämme täynnä seikkailuja, jotka kokisimme rinta rinnan. Niin kauan kuin pitäisin kiinni hänen kädestään, en olisi eksyksissä. En koskaan ajatellut mikä minua oli odottanut junaradan päässä. Unohdin sen kokonaan, eikä se vaivannut minua. Tiesin vain, etten todellakaan ollut kulkenut onneni ohitse. Jotenkin sellaiset asiat vain tuntee. Sydän tietää, milloin täytyy pitää toisesta kiinni ja tehdä täyskäännös.